

nejvybranějšími požehnáními nejsou peníze a účty v bance. Žehná nám moudrostí, jak vyjít s omezeným materiálním požehnáním, moudrostí, která nám umožní žít s 90 procenty našeho příjmu lépe než se 100 procenty. Věrní plátcí desátku tak rozumějí tomu, co to znamená prozíravý způsob života, a zpravidla bývají více soběstační.

Pochopil jsem, že Pánova nejvybranější požehnání jsou požehnání duchovní, a často se týkají rodiny, přátel a evangelia. Zdá se, že často žehná zvláštní citlivostí k vlivu a vedení Ducha Svatého, zejména v manželství a rodinných záležitostech, jako je výchova dětí. Taková duchovní citlivost nám může pomoci těšit se z požehnání harmonie a pokoje v domově. President James E. Faust učil, že placení desátku je vynikající pojistka proti rozvodu. („Jak obohacovat manželství“, *Liahona*, duben 2007, 5.)

Placení desátku nám pomáhá rozvíjet poddajné a pokorné srdce a srdce vděčné, které má sklon uznávat „ruku jeho ve všech věcech“ (NaS 59:21). Placení desátku v nás pěstuje vděčné srdce, které odpouští, a srdce dobročinné, plné čisté lásky Kristovy. Začínáme mít touhu sloužit a žehnat druhým s poslušným srdcem, poddajným Pánově vůli. Pravidelní plátcí desátku zjišťují, že jejich víra v Pána Ježíše Krista sílí, a získávají pevné a neochvějné svědectví o Jeho evangeliu a Jeho Církvi. Žádné z těchto požehnání není nikterak peněžní nebo materiální, ale zcela jistě jsou to ta nejvybranější Pánova požehnání.

Svědčím o tom, že když budeme věrně platit desátek, Pán otevře průduchy nebeské a vylije na nás svá nejvybranější požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lynn G. Robbins
Sedmdesátník

Jakými muži a ženami máte být?

Kéž jste ve svém úsilí osvojit si křesťanské vlastnosti úspěšní, abyste mohli mít Jeho obraz vyryt ve své tváři, a aby se Jeho vlastnosti mohly projevovat ve vašem chování.

„**B**ýt či nebýt“ je vlastně velmi dobrá otázka.¹ Spasitel postavil tuto otázku mnohem pronikavěji, a tím se stala pro nás životně důležitou: „Jakými [muži a ženami] máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako *já jsem*.“ (3. Nefi 27:27; kurzíva přidána.) Sloveso *být* v první osobě přítomného času zní – *já jsem*. Pán nás vyzývá, abychom na sebe vzali Jeho jméno a Jeho povahu.

Abychom se stali takovými, jako *je On*, musíme také *činit* to, co *činil On*: „Vpravdě, vpravdě, pravím vám, toto je evangelium mé; a vy znáte věci, jež musíte *činiti* v církvi mé; neboť skutky, jež jste mne viděli *činiti*, máte *činiti* také.“ (3. Nefi 27:21; kurzíva přidána.)

Být a *činit* nelze oddělit. Tyto nauky na sobě závisejí a navzájem se podporují. Například víra inspiruje člověka k modlitbě, a modlitba pak posiluje jeho víru.

Spasitel často odsuzoval ty, kteří *činili*, aniž by *byli* – nazývají je pokrytci: „Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.“ (Marek 7:6.) *Činit* a *nebýt* je pokrytectvím

nebo předstíráním, že jsme tím, kým nejsme – je to podvod.

Naopak *být* a *nečinit* je prázdné, stejně jako „víra, nemá-li skutků, *mrtváť* jest sama v sobě“. (Jakub 2:17; kurzíva přidána.) *Být* a *nečinit* není skutečným *bytím* – věřit, že jsme dobrými jen proto, že naše úmysly jsou dobré, je sebeklam.

Činit a *nebýt* – pokrytectví – je klamání ostatních, zatímco *být* a *nečinit* je klamání sebe sama.

Spasitel káral za pokrytectví zákoníky a farizee: „Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky“ – cosi *činili* – „z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost.“ (Matouš 23:23.) Nebo jinak řečeno, *nebyli* takovými, jakými *být měli*.

Spasitel uznával důležitost *skutků*, avšak *byti* označil za „to, což těžšího jest“. Následující příklady ukazují, jakým způsobem je *být* důležitější:

- Vstoupení do vod křtu je něco, co *činíme*. Tomuto však musí předházet *být*, kterým je víra v Ježíše

Krista a mocná změna srdce.

- Přijímání svátosti je něco, co *činíme*. *Být* způsobitelnými přijímat svátost je však těžší a mnohem důležitější.
- Vysvěcení ke kněžství je *čin*. Avšak moc kněžství je tím, co je těžší a co je založeno na zásadách spravedlivosti (NaS 121:36), což znamená *být*.

Mnozí si píší seznam *úkolů*, který nám připomíná, čeho chceme dosáhnout. Lidé si však zřídka zapisují, kým chtějí *být*. Proč? *Úkoly* jsou činy nebo události, které se po splnění dají na seznamu *odškrtnout*. *Být* však nikdy nekončí. *Být* si nemůžete odškrtnout. Tento pátek si mohu s manželkou vyjít a strávit s ní krásný večer, což je *čin*. *Být* dobrým manželem však není *čin*; musí to *být* součástí mé podstaty – mé povahy neboli toho, kým jsem.

A kdy si jako rodič mohu na seznamu odškrtnout děti jako *hotové*? Snaha *být* dobrým rodičem nikdy nekončí. A jednou z nejdůležitějších věcí, které můžeme jako dobří rodiče své děti naučit, je to, jak *být* více takový, jako Spasitel.

To, že *jsme* podobnými Kristu, není vidět, ale je to síla, která motivuje naše viditelné *činy*. Když například rodiče učí své dítě chodit, vidíme, že cosi *činí* – dítě přidržují a chválí. To, co *činí*, odhaluje skrytou lásku v jejich srdci a skrytou víru a naději ve schopnosti dítěte. Jejich úsilí pokračuje den za dnem – a je důkazem toho, že *jsou* vskrytu trpěliví a pilní.

Protože *být* je matkou a motivem *činu*, učít někým *být* změni chování mnohem účinněji, než když se zaměříme na *činy* samotné.

Když děti zlobí, řekněme, když se spolu hádají, často je chybně káráme

za to, co *učinily*, nebo za hádky, kterých jsme si všimli. Avšak *čin* – jejich chování – je pouze projevem motivu skrytého v jejich srdci. Můžeme se zeptat: „Jaké vlastnosti by v budoucnu toto chování mohly napravit, pokud by jim dítě porozumělo? Být trpělivým a odpouštět, když mu někdo ublíží? Být laskavým a mírotvorcem? Přijmout osobní zodpovědnost za své jednání a nesvalovat vinu?“

Jak učí rodiče své děti těmito vlastnostem? Nikdy nebudeme mít lepší příležitost, jak učit děti křesťanským vlastnostem a ukazovat jim je, než máme ve způsobu, jakým je ukážeme. Slovo *kázeň* má v angličtině stejný kořen jako slovo *učedník* a vyjadřuje potřebu trpělivosti a učení z naší strany. Nemáme ukázněvat rozzlobení. Můžeme a máme ukázněvat tak, jak nás tomu učí 121. oddíl Nauky a smluv: „Přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou; laskavostí a ryzím poznáním.“ (Verše 41–42.) Jsou to křesťanské *vlastnosti*, které mají být součástí toho, jakými, jako rodiče a učedníci Krista, *jsme*.

Skrze ukázněvání se dítě učí následkům. V takových chvílích pomáhá, když negativa obrátíme v pozitiva. Když se dítě přizná k něčemu špatnému, oceňte jeho odvahu přiznat se. Zeptejte se ho, čemu se ze své chyby nebo přestupku naučilo – to dá vám, a co je důležitější, i Duchu to dá, příležitost zapůsobit na něho a učit ho. Když děti učíme nauce skrze Ducha, pak má tato nauka moc časem změnit jejich samotnou podstatu – *to, jakými jsou*.

Alma vyzoroval tutéž zásadu: „Kázání slova mělo velikou schopnost vésti lid tak, aby *činil* to, co je spravedlné – ano, mělo mocnější účinek na mysl lidu nežli meč“ (Alma 31:5; zvýraznění přidáno.)

Proč? Protože meč sloužil pouze k trestání chování – *činu*, zatímco kázání slova měnilo samotnou podstatu lidí, to, jakými *byli* nebo jakými se *mohli stát*.

Milé a poslušné dítě zapisuje své rodiče pouze do základního kurzu rodičovství. Jste-li požehnání dítětem, které bezmezně zkouší vaši trpělivost, pak jste zapsáni do kurzu rodičovství s titulem. Spíše než byste přemýšleli, co jste v předsmrtelném životě udělali špatně, že jste si zasloužili tak náročné dítě, měli byste ho považovat za požehnání a za svou příležitost stát se podobnějšími Bohu. S jakým dítětem je pravděpodobnější, že vaše trpělivost, shovívavost a ostatní křesťanské vlastnosti budou testovány, rozvíjeny a tříbeny? Je možné, že toto dítě potřebujete zrovna tak, jak ono potřebuje vás?

Všichni jsme již slyšeli radu, že máme odsuzovat hřích a ne hříšníka. Podobně, když děti zlobí, musíme si dát pozor, abychom neřekli něco, co by děti přimělo si myslet, že to, co *učinily* špatně, určuje, jakými *jsou*. „Nikdy nedovolte, aby se neúspěch z činu přeměnil na identitu,“ spolu s doprovodnými nálepky „hloupý“, „omezený“, „líný“ nebo „nešikovný“.² Naše děti jsou Božími dětmi. To je jejich pravá identita a potenciál. Jeho plánem je pomoci dětem překonat chyby a přestupky a rozvíjet se, aby se staly takovými, jako *je* On. Neuspokojivé chování by tedy mělo být považováno za něco dočasného ne trvalého – za *čin*, a ne za identitu.

Musíme si proto dát pozor, abychom při ukázněvání nepoužívali slovní spojení jako „ty pokaždé ...“ nebo „ty nikdy ...“. Buďte opatrní s výroky typu „Nikdy se nestaráš o to, jak se já cítím“ nebo „Proč na tebe musíme pokaždé čekat?“ Takové výroky přeměňují činy na identitu a mohou

nepříznivě ovlivnit to, jak dítě vnímá sebe a svou hodnotu.

Zmatek ohledně identity může nastat také ve chvíli, kdy se děti zeptáme, čím chtějí *být*, až vyrostou, jako by práce, kterou člověk *vykonává*, vymezovala, kým *je*. Identita a osobní hodnota nemají být vymezovány povoláním nebo majetkem. Například Spasitel byl prostým tesařem, ale to vůbec nevymezovalo Jeho život.

Když dětem pomáháme zjistit, kým jsou, a když posilujeme vědomí jejich osobní hodnoty, můžeme jejich úspěchy a chování – *činy* – náležitě oceňovat. Moudřejším by však bylo, kdybychom se při své chvále zaměřili především na jejich povahu a přesvědčení – na to, kým *jsou*.

Moudře ocenit výkon – *čin* – dítěte při sportu znamená pohlížet na ně z hlediska toho, jakým dítě *je* – například jeho síla, vytrvalost, postoj vůči protivenství a podobně – a tím oceníme nejen to, jakým *je*, ale i *čin*.

Když děti požádáme, aby se *činily*

při domácích pracích, můžeme i zde ocenit, jakými *jsou*, například: „Jsem moc rád, když svou práci děláš ochotně.“

Když si děti přinesou ze školy vysvědčení, můžete je pochválit za dobré známky, ale trvalejší užitek možná přinese, když je pochválíte *za práci*: „Odevzdal jsi všechny úkoly. Víš, jak se vypořádat s těžkými úkoly a dotáhnout je do konce. Jsem na tebe hrdý.“

Během rodinného studia písemn hledíte ve verších na daný den příklady vlastností a diskutujete o nich. Křesťanské vlastnosti jsou darem od Boha a nemohou být rozvíjeny bez Jeho pomoci,³ proto o ně prostě v rodinných i osobních modlitbách.

Občas si o vlastnostech povídejte u večere, obzvláště o těch, na které jste toho rána narazili v písmech. „Jak jsi dnes někomu projevil přátelství? Jak jsi dnes někomu projevil soucit? Jak ti víra pomohla čelit dnešním těžkostem? V čem na tebe bylo spolehnout? Jak jsi projevil svou čestnost? Štědrost? Pokoru?“ V písmech jsou desítky

vlastností, kterým se máme naučit, a kterým máme učit.

Děti nejlépe naučíme, jakými mají *být*, když jim *budeme* takovými rodiči, jakým je pro nás náš Otec v nebi. On je dokonalým rodičem a podělil se s námi o svou příručku rodičovství – písma.

Dnes jsem hovořil v první řadě k rodičům, ale tyto zásady se týkají všech. Kéž jste ve svém úsilí osvojit si křesťanské vlastnosti úspěšní, abyste mohli mít Jeho obraz vyryt ve své tváři, a aby se Jeho vlastnosti mohly projevat ve vašem chování. Když pak vaše děti nebo druzí pocítí vaši lásku a uvidí vaše chování, připomene jim to Spasitele a povede je to k Němu, a to je má modlitba a svědectví, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, act 3, scene 1, line 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, May 2009, 95.
3. Viz *Kažte evangelium mé: Příručka k misionářské službě* (2004), 115.